sosyalist
DEVRİM
SOSYALİST DEVRİM PARTİSİ YAYIN ORGANI
7 TEMMUZ 1980 SAYI : 10 500 KURUŞ

İŞÇİLER, KÖYLÜLER, EMEKÇİLER SOSYALİST AYDINLAR

SDP, gücünü sizlerden alan bir partidir. Tam bağımsızlığı savunduğu için, sermaye çevrelerine dayanmadığı için fukara bir partidir. Yalnızca işçi, köylü ve dar gelirli yurttaşların, sosyalist aydınların desteğiyle yaşar. Parasal giderlerini aidat ve bağışlarla karşılar.

Emekçiler, sosyalizme inanan gençler, SDP bağışlarınızı bekliyor. Bağış kampanyasına gücünüz oranında siz de katılın. Bağımsız Türkiye Sosyalizmini birlikte kuracağız.

Bağışlarınızı «120 677 No.lu Posta çeki - ANKARA» hesabına yatırabilirsiniz.

Gerçek bağımsızlık, NATO ve her türlü bağımlılık anlaşmalarını yırtıp atmakla sağlanır

NATO ULUSAL TEHLİKEDİR

«Tarihimizin en kritik anlarından birinj yaşıyoruz: İstiklalimiz tehlikede dir. Ve işin korkunç tarafı şudur ki, istiklalimize kasdedenler bu sefer ordularla değil de, bir yardım teklifinin yaldızlı paravanası arkasına gizlenerek üzerimize yürüdükleri için, Türk milleti kuşkulanmıyor. Ve mahirane, mahir olduğu kadar hainane bir propaganda da bu kuşkusuzluğu arttırmağa, hatta istiklalimize kasdedenleri bir kurtarıcı gibi göstermeye çalışıyor. Bu gibi hallerde hakikati gören namuslu her Türk'e mukaddes bir vazife düşer: Her ne pahasına olursa olsun hakikatleri haykırmak... Bilmeliyiz ki, Amerikan yardımı söylendiği gibi bir altın halka değildir. O, bedelini ergeç kanımızla ödeyeceğimiz bir esaret zinciridir...» (Mehmet Ali Aybar Zincirli Hürriyet, 5 Nisan 1947)

Bu satırlar 33 yıl önce, yani ilk Amerikan yardımının gündeme geldiği yıl olan 1947'de, ilk karşı-çıkışın belgesidir. Tarihi bir belge... SDP Eski Genel Başkanı Aybar'ın, Amerikan yardımı aldatmacasının gerek yüzünü dile getiren, ta 30-35 yıl önce yazmış olduğu yazıların birinden alınmış birkaç satır...

Yıl 1980. Dışa bağımlılığın bize nelere malolduğu ortada: İflas etmiş bir ekonomik politika; döviz darboğazı, işsizlik, zamlar, pahalılık ve faturasını emekçi halkımızın ödediği, her geçen gün katmerleşen dış borçlar Bütün bunlar, körü körüne ABD Emperyalizminin boyunduruğuna girmemizin ürünleri.

DIŞ YARDIMLA BAŞLAYAN BAĞIMLILIK

Her şey, 1947'de «Marshall Planı» adı altında Amerikan yardımı ile başlamış, 1952 Şubatında NATO'ya girmemizle de, ABD'nin Türkiye üzerindeki egemenliği perçinlenmiştir.

NATO Bakanlar Konseyi 1980 İlkbahar toplanısı geçtiğimiz ay Ankara'da yapıldı. Ortadoğu'nun, İran ve Afganistan olyaları gibi hareketli günler yaşadığı bir dönemde, NATO Bakanlar Konseyinin Türkiye'de toplanması oldukça anlamlıdır. İkinci Dünya Savaşından sonra, teknolojik gelişmede ve nükleer silahlanmada Sovyetler Birliği'nin hızla ABD'ye yetişmesi, dünya güçler dengesinde yeni bir durum ortaya çıkarmıştır. Artık, savaş sonrasının tek süper gücü ABD'nin karşısında, ikincį bir süper güç; SSCB vardır. Dünya, iki süper gücün soğuk savaş alanı haline gelmiştir. Bu soğuk savaşın merkezini de Orta-doğu oluşturmaktadır. Bu nedenledir ki ABD Emperyalizmi kendi çıkarları doğrultusunda, meşhur «Truman Doktrini» uyarınca «Marshall Planı»nı uygulamaya koymuştur. Uygulamanın amacı açıktır: Askeri ve ekonomik yardım adı altında, Sovyetler'e karşı bir tampon bölge oluşturmak ve Türkiye bir sıçrama tahtası gibi kullanılarak Orta-doğu'da Amerikan egemenliğini sağlamak.

(Devamı Sayfa 3'de)

DİSK

Özellikle küçük-burjuva yazar-çizer takımının sürekli ilgisini çekmiş ve her yaptığı iş, gereğinden fazla abartılmış olan DİSK'in günlerce süren 7. Genel Kurulu nihayet bitti.

Cümle sol partiler ve cümle sol siyasetler(!) her zaman olduğu gibi, bu Genel Kurul'da da «tepeden kanca atma» yöntemlerini uygulamak için var güçleriyle uğraştılar.

Gündüz kongre salonu koridorlarında, geceleri otellerde yürütülen kulislerde de her «sol siyaset» (!) çeşitli kombinezonlarla DİSK yönetimini ele geçirmeğe uğraştılar. Sonunda ise, delegesi en fazla olan Abdullah Baştürk (145 tane Genel-İş Delegesi) küsüp evine gitme dahil, her türlü yöntemi uygulayarak, kafasındaki uzlaşmayı genel kurula kabul ettirdi.

Genel kurul ve seçim sonuçlarının en ilginç yanı, «TKP» (ya da legal adıyla toplumsal ilerleme) ile ilgili olanı. Genel kurula sunulan çalışma raporunda, üst yönetimlerinde «TKP»nin hakim olduğu sendikalar kıyasıya suçlanıyordu. Bu suçlamaları Maden-İş, Bank-Sen gibi sendikalar sineye çektiler. Seçimler sırasında ise, DİSK yürütme kuruluna aday olarak gösterilen Maden-İş ve Bank-Sen delegeleri seçilmek için yeterli oyu alamadılar. Baştürk'ün isteği üzerine bu adaylar geri çekildi ve yine Baştürk'ün isteği üzerine aynı takımdan başka bir delege aday gösterildi... Toplumsal İlerlemenin, bu, yüzüne tükürülse yarabbi şükür yağmur yağıyor tavrı ne ilktir ne de son... Onlar için önemli olan, onur, eleştiri, özeleştiri, ideolojik mücadele falan değildir; onlar için önemli olan, bir punduna getirip, herhangi bir yönetimin tepesinde yer almak...

DİSK genel kurulunun ardından, «Sol siyasetler» tarafından kopartılan «DİSK CHP leşti» yaygarası da gerçek değildir. 1970 yılından beri DİSK, zaten CHP çizgisindeydi. Hatta zaman zaman bu çizginin de gerisindeydi. DİSK'teki memurların yazıp yöneticilerin imzalarıyla çıkan basın bültenleri, toplantılarda çekilen nutuklar aslında hep boşlukta kalmıştır. «Ainesi iştir kişinin lafa bakılmaz» diye bir özdeyiş vardır. Türkçemizde. DİSK' in de laflarını bir kenara koyup işine baktığımızda pek birşey görmek olanağı yoktur. Zaman zaman saman alevi şeklinde parlayan umut hareketlerinin de arkası gelmemiştir. DİSK tarihinin, herhalde, en şerefli hareketi olan 20 Mart Faşizme karşı 2 saat iş bırakma eylemi, Faşist katliamlar giderek arttığı halde, arkası getirilmemiş bir mücdele parıltısı olarak kalmıştır.

Önümüzdeki dönemde DİSK ne yapacaktır sorusuna falcılık yaparak yanıt bulmaya çalışmak yerine bu kadroyla ne yapmalıdır'ı belirtmekte yarar görüyoruz: DİSK, herşeyden önce, sendikal örgüt olduğunu iyice kavramalıdır. Ne küçük burjuva yazar çizerlerin ona yüklemek istediği sol'un zamkçılığı görevini üstlenmeli; ne de Leninist sol siyasetlerin(!) tepeden, kıyıdan, köşeden-özellikle DİSK'teki memurlar kanalıyla-kendisine kance atmasına izin vermemelidir. Herşeyden önce DİSK içinde gerçek bir demokratik ortam yaratılmalıdır.

DİSK sendikal örgüt olduğunu iyice kavrarsa, önünde dağ gibi sorunlar olduğunu görecektir. Kazanılmış demokratik hakların savunulması ve bu hakların genişletilmesi görevi parlak sol nutuklar çekmekle gerçekleştirilemez. Akıllı ve hesaplı eylemlerle gerçekleştirilir. Bu, akıllı ve hesaplı eylemler de mutlaka DİSK'in karar organlarının en demokratik biçimde tartışmasıyla ortaya çıkmalıdır. Yoksa, geçmişte olduğu gibi, dışardan (üstelik sade DİSK dışından da değil, yurt dışından) dayatılan «UDC» gibi Genel Grev gibi maskaralıklar DİSK tarafından uygulanmağa kalkışılırsa sonu gene hüsran olur, ne demokratik hak kalır ne de bu haklar genişletilebilir...

CHP, gırtlağına kadar kana batmış bir iktidara güç katmış olmanın hesabını mutlaka verecektir

Türkiye'nin en önemli sorunlarından biri de, hiç şüphesiz, muhalefet sorunudur. Parlementoda ciddi bir muhalefet yoktur. Her geçen gün azgınlaşan faşizm, karşısındaki bu boşluktan büyük ölçüde yararlanmaktadır. Tutuk evleri genç yaşlı binlerce insanla doludur, işkenceye uğramış yurttaşlarımızın fotoğrafları hergün gazetelerde yayınlanmakta, doktor raporları işkenceleri doğrulamakta, hatta işkence sırasında öldüğü iddia edilenlerin kimlikleri açıklanmaktadır. Türkiye nüfusunun yarısı sıkıyönetim altında yaşamakta, birçok şehrimizde sık sık sokağa çıkma yasağı konmaktadır. İktidar tarafından hepsi birden bir gecede değiştirilmiş 67 ilin valisi halkımıza akla gelmez baskılar yapmaktadır. Yurdumuzda adeta bir devlet terörü esmektedir. Bunun yanısıra, sivil faşist terör de her kün 5-6 cana kıyarak, 10-15 kişiyi yaralayarak, haraç alarak icrayı sanat eylemektedir. Kimi güvenlik kuvvetleriuin de desteğini alan faşistler, Sivas, Çorum ve benzeri kentlerde kitle katliamlarına girişmekte, bu saldırılar karşısında, devlet güvenliğinden yoksun olan halk· sokaklarda barikatlar kurarak can güvenliğini korumak zorunda kalmaktadır. Ekonomi tam bir durgunluk içindedir. Hayat pahalılığı arttıkça artmakta, grevler yaygınlaşmakta, işyerleri kapanmaktadır. Dış politikada ise, yirmi yıl sonra NATO Bakanlar Konseyi yeniden yurdumuzda toplanmakta, Türkiye'nin Amerika'nın ileri karakolu olduğu bir kez daha perva-

(Devamı Sayfa 3'de)

DİSK 7. Genel Kurulunda SDP adına Ertem Saatçioğlu konuşurken, Sovyet temsilcisi ve kuyrukçuları salonu terketti

DİSK GENEL KURULU'NUN BİRİNCİ GÜNÜNDE KONUKLARIN KONUŞMASI BÖLÜMÜDE DİĞER PARTİLERE SÖZ VERİLDİĞİ HALDE, GENEL BAŞKANIMIZ CANAN BIÇAKÇI'YA, DİSK GENEL YÖNETİM KURULU ÜYESİ OLDUĞU GEREKÇESİYLE, PARTİ ADINA KONUŞMA YAPMASI İÇİN SÖZ VERİLMEDİ. GENEL KURULUN İKİNCİ GÜNÜ SDP ADINA BASIN SEKRETERİ ERTEM SAATÇİOĞLU BİR KONUŞMA YAPTI. SAATÇİOĞLU KONUŞURKEN GENEL KURUL'DA BULUNAN SOVYETLER BİRLİĞİ TEMSİLCİSİ TERCÜMANIYLA KONUŞARAK SDP HAKKINDA BİLGİ ALDI VE SÜRATLE SALONU TERKETTİ. SOVYET DELEGESİNİN SALONU TERKETTİĞİNİ GÖREN 'TKP'LİLER DE, 'TKP' KUYRUKÇULARI DA SALONU ACELE TERKETTİLER. KALANLARIN BÜYÜK BİR DİKKATLE DİNLEDİĞİ, ERTEM SAATÇIOĞLU'NUN KONUŞMASININ TAM METNİNİ YAYINLIYORUZ.

Değerli delegeler, DİSK'in değerli yöneticileri, Sayın konuklar,

Emekçi halkımızın, sosyalist aydınların, çok zor günler yaşadığı bir ortamda yapılan DİSK Genel Kurul çalışmalarının başarılı olmasını diler saygılar sunarım.

Parti Genel Başkanımız Canan Bıçakcı DİSK Yönetim Kurulu Üyesi olduğundan ve burada konuk sayılmadığından Sosyalist Devrim Partisi adına konuşma görevini ben yükümlendim.

Partimin anlayışı gereğince DİSK'in örgütsel bağımsızlığına saygılı olarak ve iç işlerine müdahale etmekten titizlikle kaçınarak sizlere kimi görüşlerimizi sunmak istiyorum. Bana bu fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederim.

Birtakım gerçekleri tedrik bilgilere dayanarak tarihsel mantıkla arayabilir ve kimi zaman da aradığımız gerçeklere yaklaşabiliriz. Ancak gerçeği bulmanın en kesin yolu her bilimsel çalışmada olduğu gibi gözlem ve deneylerdir. Doğrular ise nesnel gerçeğin mihengine vurulmadan anlaşılamaz. Başta emekçillerin büyük bir blömü olmak üzere toplumumuz düzenin çıkmazını en belirgin deneylerle yaşıyor. Önünde geniş bir de gözlem alanı var.

Toplumun kendi yaşamından çıkardığı gözlem ve deneyler sonucunda, düzene bel bağlamadığı ve düzen savunucularına güven duymadığı açıkca görülüyor. Teorik olarak toplumun güvenini yitiren sermaye kadrolarının ayakta durması, yaşamını sürdürmesi olanaksız. Ama gerçek, durumun pek de böyle olmadığını gösteriyor. Aynı kadrolar bugün hala ayakta duruyorlar, hükümet etme olanaklarını bulabiliyor, siyasi iktidarı sürdürüyorlar. Dahası toplumun bir kesiminden ideolojilerini savunan kitleler oluşturabiliyorlar.. Baskı ve terörün en ağırını uygulayıp halkımıza kan kusturacak gücü gösterebiliyorlar. «Kapitalizm bunalım dönemini yaşıyor, bu onun can çekişme çırpıntılarıdır» diyerek avunamayız., Ve de böyle olmasını istediğimiz için burjuvazinin elinde bulundurduğu gücün hangi boyutta olduğunu görmezlikten gelemeyiz.

Kuşkusuz Kapitalist Emperyalist sistem süreç içinde gerileyecek ve yok olacaktır. Kuşkusuz Sosyalizm zafere ulaşacaktır. Ama bunun koşullarını ve sürecini gözardı ederek «Gerileyen Emperyalist Kapitalist sistem, yükselen ilerleyen Sosyalist sistem» Kalıplarıyla bir yere varamayız. Güçler dengesinin saptanmasında gerçek veriler yerine abartılmış Propaganda unsurlarını ön plana çıkartmak tehlikeli sonuçlar verir.

Yıllardan beri can çekiştiği söylenen emperyalizm bugün dehşet verici niteliğini kesinlikle sürdürmektedir. Mazlum uluslar, özellikle toplumumuz üzerindeki zulmü gerçekte hangi aşamadadır? Dünyayı parselleyen, uzaya laboratuar kuran, sınırsız nükleer gücüyle Amerikan emperyalizmini çok gerilemiş görmek ve göstermeğe çalışmak gerçekleri saptırmakdır. Düşmanı gerçek gücüyle tanımamakta israr edenler, mücadele stratejilerini tehlikeli çizgilere oturtmaktan kurtulamazlar. Amerikan emperyalizmini kâğıttan kaplana benzetmekle yola çıkan Çin, bugün Amerika'nın da içinde olacağı bir barış cephesi oluşturmak gibi tehlikeli maceralar yaşıyor. Sovyetler Birliği'nin «Barış içinde bir arada yaşama» hayalleri ise «Gerileyen emperyalizm, yükselen Sosyalizm» tekerlemesinin verdiği yapay rahatlıkla bu günkü düzeyini bulmuştur. Kalıpların tutsağlığından kurtulmadan, hareket halindeki toplumsal gerçekleri görmek, doğru durum saptamaları yapmak olanaksızdır. Çin'i yanına alarak çeşitli Avrupa ve Ortadoğu ülkeleriyle yeni ilişkiler geliştiren Amerikan emperyalizminin bugün çok gerilemiş olduğu var sayımı hayalci olmaktan öte bir anlam taşımaz.

Bilimsel bir tahlille varacagını ifaade ettiğimiz iflâsı bugünden sanki gerçekleşmiş gibi görmek ve göstermek akılcı bir yol değildir.

Gerçi özellikle ülkemizde sistemin saplandığı açmazın Devrimin objektif koşullarını hazırlamağa katkısı olduğu söylenebilir, ama acaba sübjektif koşullar ne durumdadır? Kendi zararına işlemeğe başlıyan düzen, sol güçleri çeşitli hastalıklarla karşı karşıya getirmeyi de bir ölçüde başarabilmiştir.

Demokratif sınıf veya kitle örgütlerinin, sol siyasetlerce, Türkiye'de olduğu kadar tahrip edildiğine siyasi mücadeleler tarihinin hiçbir döneminde rastlanmaz. Acı gerçek şu ki, bir yandan burjuvazi, diğer yandan kimi sol parti ve siyasi guruplar ayrı amaçlarla da olsa demokratik örgütleri asıl işlevlerinin dışına itme çabası içindedirler. Sol siyasetler, demokratik sınıf ya da kitle örgütlerine tepeden kanca atıp kendi uyduları haline getirerek güç kazanacaklarını sanmaktadırlar. Gerçek devrimci siyasetlerin bu tip cuntacı girişimlerle güç kazanmaları olanaksızdır. Çünkü ele geçirdikleri Demokratik örgütlerin, nitelikleri yozlaşarak bir anlamda içleri boşalmış duruma gelmektedirler. Bunlar demokratik mücadeleyi gerileten girişimlerdir. Zira hiçbir toplum ya da örgüt kendi tarihsel işlevi dışına çıkarılarak mücadeleye yararlı duruma getirilemez.

İlerici sendikalar da bugün aynı sol siyasi parti ve gurupların müdahaleci girişimleriyle karşı karşıya bulunuyor. Ekonomik-demokratik mücadeleyi savsaklamadan yürüten sendikaların aleyhine bir hava yaratılarak, bu sendikalara ekonomizmin batağında, sendikalizmin çıkmazında gibi sıfatlar yakıştırılmak istenmektedir. Amaçlanan şey mutlaka sendikaların kendi siyasetlerinin bir parçası haline dönüşmeleridir.

Eğer bu gruplar, sendikaların iç birliklerinin gerçekten sağlanmasını istiyorlarsa cuntacı ilişkilerden vazgeçmeleri, sendikaların örgütsel bağımsızlığına saygı duymaları gerekmektedir. Siyasi parti ve grupların sedikalarla işbirlikleri, ancak örgütsel bağımsızlığın içtenlikle kabulünden sonra, devrim hareketi için yararlı sonuçlar verebilir.

Aksi halde bu durum sendikaların işlevsel yönden içlerinin boşalması dolayısıyla mücadele alanlarındaki yerlerini terketmeleriyle sonuçlanacaktır.

Örgütlerin içlerini boşaltma girişimleri gibi kimi kavramların da niteliklerini değiştirme, içlerini boşaltma çabalarıyla karşılaşmaktayız. Devrimin ancak işçi sınıfının öncülüğünde gerçekleşebileceği hakkındaki bilimsel doğru, giderek sınıfsal öncülük yerine, ideolojik öncülük biçimine getirilmek istenmektedir. İşçi sınıfının içindeki bilinçli öncüler yerine sınıfla ilgisiz insanların yönetimindeki partilere Proletarya Partisi gibi yakıştırmalar tehlikeli boyutlara varmaktadır. Legal ya da illegal olsun, partisiz devrim yapılamaz. Ancak parti sınıfla özdeşleştiği zaman bu kural geçerlidir. Proletaryanın yönetiminde olmayan bir partiyle burjuva devletinin ele geçirileceği varsayıldığında proletaryanın iktidarının sağlanmış olmayacağı kuşkusuzdur.

Uluslararası işçi sınıflarının birbirleriyle eşitlik ve kardeşçe dayanışması demek olan proliltarya enternasyonalizmi de bugün içi boşaltılmak istenen kavramlardan biridir. Dayanışmanın vazgeçilmez koşulları vardır. Herşeyden önce devletten devlete değil, halktan halka bir dayanışma, Halkların birbirlrini sömürmeyeceği, buyrukçu, dayatmacı olmayan, eşitlik içinde ve karşılıklı bağımsızlığa titizlikle saygılı, kardeşçe bir dayanışma. Eğer örneğin Afganistan olayı böyle bir dayanışma ise söylenecek sözümüz yok.

Gerçekler saptırılarak sağlıklı bir yere varılamaz. Sosyalistlerin propagandası da gerçeğe dayanmak zorundadır. Sosyalizmin zaferi üretilen çelik, çıkarılan maden, açılan yol, yapılan uçak miktarı ile ölçülemez. Kuşkusuz özellikle geri bıraktırılmış ülkeler için ekonomik büyümeyi sağlıyacak tek yol sosyalizmdir.

Ne var ki sosyalizmden amaç sanayileşme ve ekonomik kalkınma değildir. Bunlar, insanın her türlü sömürüden, yabancılaşmalardan uzak, somut mutluluklar içinde kardeşçe yaşamanın, insan hak ve özgürlüklerini sonuna kadar kullanabilmenin araçlarıdır. Sosyalizm yepyei bir sosyal yaşamın, yepyeni bir dünya görüşünün, ve gerçek demokrasinin de beşiği olmalıdır. Sosyalist toplum insanın yapısını, burjuva toplumunda yaşıyan insandan daha mükemmele götürmek sadece sanayi gelişimi ve ekonomik büyümeyle olası değildir.

Sosyalist hareket bu gün, hem düşman kamplar tarafından hem de yanlış eylem ve uygulamalardan ötürü birçok açmazlarla karşı karşıya getirilmiş bulunuyor. Ama doğrular gün geçtikçe berraklık kazanıyor. İşçi sınıfı bu yanlışlıkları içinde barındırmayacakdır. Güzelim Sosyalizmin niteliğini değiştirmeğe kimsenin gücü yetmeyecekdir. Çünkü sağlam bilimsel temellere dayanan sosyalizm, dünyanın en dinamik unsurlarını içeren işçi sınıfının güvencesindedir.

Genel Kurul çalışmalarınıza partim ve şahsım adına başarılar dilerim.

EJDER'i Vurdular !

Faşistler, 3 Temmuz 1980 günü saat 7.30'da evinin önünde SDP kurucusu ve yüksek Onur Kurulu üyesi Ejder İme'ye saldırdılar. Üç kurşun yarası alan Ejder İme hastahaneye kaldırılarak ameliyata alındı.

Ejder İme yılların devrimcisidir. Emekçi halkımız onu kapattırılan TİP'teki çalışmalarıyla, Türkiyenin Bağımsızlığı, gerçek demokrasi, gerçek sosyalizm için SDP saflarında verdiği savaşla yakından tanır. Ejder İme öyle üç kurşunla, beş kurşunla yok olacak kişi değildir.

Faşistler üyelerimize saldırarak, SDP'yi, bağımsızlık için, Türkiye sosyalizmi için verdiği mücadele yolunda duidurabileceklerini sanıyorlarsa, aldanıyorlar. Yapılan her saldırı, mücadele azmimizi bilemektedir. Faşizm hortlağı mezarına halkımızın elleriyle, bir daha çıkmamak üzere gömülecektir.

AZİZ NESİN DİSK GENEL KURULU'NDA SOSYALİZMİ DIŞARDAN BEKLEYENLERİ TEDİRGİN EDEN BİR KONUŞMA YAPTI

DİSK Genel Kurulu'nda bir konuşma yapan Türkiye Yazarlar Sendikası «TYS» Genel Başkanı Aziz Nesin, «Sosyalizm Türkiye içinden yönetilmelidir. Yurt dışında kendini hoca zannedenleri Türkiye'de okutacak gençler vardır.» Türkiye'nin şartlarını en iyi bilen Türkiye'de yaşayan devrimcilerdir.» demiştir. Delegelerin sürekli alkışlarıyla karşılanan Aziz Nesin'in bu konuşması TYS Yönetim Kurulu üyelerinin bazılarını rahatsız etmiş... Konuyu Yönetim Kurulu'na getireceklermiş... TYS'yi giderek adeta «Bulgar Muhipleri Cemiyeti» haline getirmeye uğraşan bu baylar ne demek istiyorlar acaba? Yani, Türkiye'de sosyalizm dışardan mı yönetilsin? Bulgaristan'dan mı, Sovyetler Birliği'nden mi? Herhalde Yönetim Kurulu toplantısında bu konuya da bir açıklık getirirler...

Sayın Zekeriya Sertel'in, Nâzım Hikmet hakkında yazdığı ve yer yer Sovyetler Birliği'ndeki uygulamayı eleştiren yazılarıyla ilgili olarak bu baylar TYS içinde dehşetengiz bir gürültü kopartmışlardı. Bu gürültünün bedelini herhalde dış gezilerle almış olmalılar ki şimdi yeni dış gezi bedeli peşindeler...

C H P

(1. sayfadan devam)

sızca söylenmekte, Ege'de tavizler verilmektedir.

DİYALOG ŞAMPİYONU ECEVİT

Türkiye Cumhuriyeti, tarihinin en karanlık günlerini yaşarken, anamuhalefet partisi, meclisteki 208 kişilik büyük çoğunluğa rağmen hükümeti düşürememektedir. CHP nin içine düştüğü bu zavallı durumun baş sorumlusu genel başkanları Ecevit'tir. Yirmidört saat sonrasını bile göremekten aciz olduğu en az yirmidört kez görülmüş. Ecevit'e karşı, ne yazıkki, CHP içinden tutarlı bir hareket de gelmemektedir. Bundan önceki muhalefet dönemlerinde olduğu gibi, AP azınlık hükümetine karşı yürütülen muhalefet de zayıf, cılız ve tutarsızdır. Bu cılız ve tutarsız muhalefetin örneklerini görmek için son iki aylık döneme bakmak yeterlidir: Ecevit uzun bir süre her vesileyle, AP ile diyalog aramıştır. Öyle bir imajla diyalog aranmıştır ki, sanki Ecevitle Demirel bir masaya otursalar Türkiye derhal güllük gülsitanlık olacaktır. Bu diyaloğun uğruna CHP kendi solundaki her parti, her kuruluş Ecevit'in yerli yersiz saldırılarına uğramıştır. Bu da yetmemiş, CHP içindeki sol kanada hücum edilmiş, CHP'li belediyelere emirler yağdırılarak solcu işçi ve memurların işten çıkartılması istenmiştir. Demirel'le konuşmazdan önce, diyalog yapılsın her şey düzelecek diye demeç veren Ecevit Demirel'le görüşmesinin ardından «Demirel'le diyalog kurulamaz» demiştir. CHP içinden de bir Allahın kulu kalkıp «Bre genel başkan, yirmidört saat ötesini göremeyen adamın politikada yeri yoktur hele genel başkanlıkta yeri hiç yoktur» dememiştir.

MSP, HÜKÜMET OLMAK İSTİYOR

Son hükümet düşürme girişimi de Ecevit'in, söylenen sözleri anlamadığını, ya da açık seçik söylenmiş bile olsa sözleri kendi kafasında, kendi istediği biçime dönüştürdüğünü göstermiştir. MSP genel başkanı Necmettin Erbakan, AP azınlık iktidarının kurulduğu günerde, «bir batılı gördük, diğer batılı da göreceğiz sonra milli görüş iş başına gelecektir» diyerek, MSP nin AP azınlık hükümeti ardından kendi azınlık hükümetini kurmayı düşlediğini açıklamıştır. Hükümete destek veren parti olmasına rağmen en sert muhalefeti yürütmesi, kadayıf edebiyatları hep bu hesabın ürünleridir. AP'ye verdiği kabulü imkansız muhtıra da bu hesabın sonucudur. Erbakan, artık başbakanlık sırasının kendisine geldiğini hesaplamıştır. Bunu da, üç günlük gazetecilerin bile anlayabileceği bir dille en az elli kez tekrarlamıştır. Ama neyleyelim ki Ecevit bunu anlayamamıştır.

Bir partinin, görüşü ne olursa olsun, demokrasi kuralları içinde kalmak koşuluyla, iktidara talip olması kadar doğal birşey yoktur. Erbakanın hükümet etme isteği de, başbakanlık isteği de son derece doğaldır. Doğal olmayan, bu isteği görmezlikten, duymazlıktan gelmektir. Doğal olmayan, bu isteği yok farzederek hükümet düşürme hesapları yapmak, ya da ben yutturuyum cingözlüğüne kalkışmaktır.

Ecevit ve CHP gırtlağına kadar kana batmış bir iktidara güç katmış olmanın hesabını mutlaka verecektir.

BAĞIMSIZ TÜRKİYE SOSYALİSTLERİNE DÜŞEN GÖREV

SDP'liler olarak, bu memleketin insanları olarak, CHP'ye oy vermiş, CHP'ye üye olmuş olanlara hatta CHP de yöneticilik yapanlara bu gerçekleri anlatmalıyız. Peşpeşe öldürülen CHP yöneticilerinin cenaze törenlerini bile yapamayan bu aciz partiyi derhal bırakıp, Türkiyenin bağımsızlığı için, Türkiye insanının mutluluğu için, gerçek bir demokrasi, gerçek bir sosyalizm için SDP saflarında birlikte kavgaya çağırmalıyız.

Yine, Sosyalist Devrim Partililer olarak,, MSP'lilere, İslâm için değil Amerika için kan döken faşistlere en önemli desteği veren Erbakan'ı ve yanındakileri anlatmalıyız. Amerika'nın, Siyonizmin parası, silahıyla Amerikanın çıkarı, İsrailin çıkarı için masum yurttaşlarımızı öldüren faşistlerin akıttıkları kan Erbakan'ın ve MSP milletvekillerinin ellerine bulaşmıştır. Bu pis bulaşık hiçbirşeyle temizlenemez. Bunun tövbesi istığfarı da yoktur. Bunlar islamı alet etmeye yeltenen ARAMCO'culardır. Yani Amerikan uşaklarıdır. Bunları tezelden Amerikayla, Demirel'le Türkeş'le başbaşa bırakıp, memleketimizi, insanımızı kurtuluşa götürecek olan Sosyalist Devrim Partisinde bir araya gelmeliyiz. Tam bağımsızlık için kardeşlik için hep birlikte Amerikasıyla Faşistiyle bu memlekette gözü olan herkesle döğüşmeliyiz.

Sosyalist Devrim Partililer olarak, tüm gerçekleri hiç durmadan hiç usan madan herkese anlatmalıyız. Yüreğinde bir parçacık insanlık sevgisi olan, memleket sevgisi olan tüm yurttaşlar, ister CHP'li olsun ister MSP'li olsun bizi anlayacaklardır.

Hiçbir zalimin zulmü ebedi değildir. Günü geldiğinde mutlaka yıkılır zalimleri yıkan da halkın gücüdür. Hem zalimden, hem de mazlumdan yana olmak mümkün değildir. İşte biz bütün bu gerçekleri yılmadan, usanmadan anlatmalıyız.

N A T O

(1. sayfadan devam)

TÜRKİYE HÜKÜMETLERİNİN UMUDU: ABD

Bu arada, İkinci Dünya Savaşı biter bitmez Sovyetler'in Doğu'da Türkiye'den toprak ve Boğazlarda üs istemleri, zamanın hükümetini kayıtsız şartsız Batı'ya yöneltmiş ve bu yöneliş, Türkiye'nin Amerikan emperyalizminin ağına düşmesini çabuklaştırmıştı. Gerek «Milli Şef» dönemi hükümetleri, gerekse çok partili dönemde DP iktidarı ve CHP muhalefeti, Amerikan yardımı, ikili anlaşmalar ve NATO'ya girebilmek için adeta birbirleriyle yarışmışlardır. O kadar ki, NATO'ya girebilmek sevdasına binlerce vatan çocuğu Kore'de ölüme sürüklenmiştir...

İnönü zamanında ABD ile başlatılan ikili antlaşmalar, DP iktidarı ile daha da gelişmiş, yeraltı ve yerüstü kaynaklarımızı ABD emperyalizminin kullanımına açan yeni yeni ikili anlaşmalar imzalanmıştı.

Türkiye hükümetlerinin, ABD'nin sadık müttefiki(!) olduğumuzu ortaya koyan üstün çalışmaları sonucu, Türkiye NATO'ya kabul edildi. İktidar da Muhalefet de, NATO'ya girişimizi büyük bir sevinçle karşılamışlardı. Bakınız bu sevinci İnönü nasıl dile getiriyor: «Türkiye'nin Atlantik paktına katılmasından fazlasıyla memnunuz. Memleketimizin emniyeti Batı demokrasileriyle yapılacak işbirliğine sıkıca bağlıdır...»

SIRTIMIZDAKİ KAMBUR: NATO

NATO Türkiye'ye ne getirdi, ne götürdü? Bu konuda, daha NATO'ya girdiğimizin birinci yılında, ABD Savunma Bakanının gazetelerde çıkan bir demecine göz atmak, bize oldukça bilgi verecektir. Şöyle diyor ABD Savunma Bakanı: «Türkiye ve Yunanistan'a yardım etmeli, çünkü onlar kuvvetli olursa biz daha az ordu besleriz, daha emniyette oluruz.» Evet, konuya ABD kendi çıkarları açısından bakmaktadır. Aslında NATO ABD'nin bir savunma aracıdır. Ve bu pakt içinde bizim gibi geri bırakılmış ülkelerin insan gücünden, gerek askeri gerek ekonomik olarak yararlanmak başlıca amacıdır. 1960'lardaki bir istatistiğe göre bir Türk erine yılda harcanan para 6761 TL. iken, bir Amerikan askerine yılda harcanan para 143.068 TL.dır. Bunun yanı sıra Türkiye, 500.000 civarında kişiyi silah altında bulundurmakta ve ulusal gelirinin % 9'unu savunma giderlerine ayırmaktadır. NATO içinde ulusal gelirine göre savunmasına en çok para ayıran ülke Türkiyedir. Buna karşılık NATO içinde en az askeri yardım alan ülke de, gene Türkiye'dir. Üstelik Türkiye, kendi olanaklarıyla bir takım askeri techizatını üretirken, NATO'nun dayatması sonucu bu durum engellenmiştir. Örneğin, Kayseri Uçak Fabrikası ile Kırıkkale silah fabrikasının üretimi durdurulmuştur. Ve bu boyun eğiş, Kıbrıs olayları sırasında ürününü vermiştir. ABD Başkanı Johnson'un, «NATO silahlarını kullanamazsınız» diyen ünlü mektubu karşısında, İnönü'nün; «Yeni bir dünya kurulur, bizde yerimizi alırız» çıkışı, elini verip kolunu kurtaramayanların çaresizliği içinde hiçbir işe yaramamıştır.

İKİ ATEŞ ARASINDA TÜRKİYE

Bütün bu olumsuzlukların yanı sıra Türkiye, iki süper güç arasında çıkacak bir savaş anında -hele bu nükleer bir savaşsa- ilk ağızda yok olma tehlikesiyle de karşı karşıyadır. Böyle bir savaş anında Sovyetlerin, ülkemizdeki NATO ve Amerikan üslerini bahane ederek ilk elde bize saldıracağı unutulmamalıdır.

Yukarıda da belirttiğimiz gibi NATO Bakanlar Konseyinin 20 yıl sonra tekrar toplanması bu nedenlerden dolayı anlamlıdır. Orta-doğu'nun kaynadığı şu günlerde Sovyetler'in kuşkusunu daha çok Türkiye üzerinde toplamaya neden olmaktadır. Nitekim aynı anda Sovyet basınının, Türkiye'deki NATO üslerinin kendileri için tehlike yarattığını belirtmesi bunu kanıtlamaktadır.

ABD'NİN İLERİ KARAKOLU

Türkiye yıllardan beri ABD'nin çıkarlarını koruyan bir ileri karakol görevini yapmaktadır. Bu, ABD Başkanı Eisenhower tarafından yıllar önce şöyle dile getirilmişti: «Amerika'nın savunması Kars hudududan başlar...»

Bu sözlerden anlaşılacağı gibi, bu savunmanın, yani ABD çıkarlarının kurbanları Türkiye insanıdır. Tamamen Amerikan savaş stratejisine göre techizatlandırılan Türk ordusu, Ortadoğu'da ABD çıkarlarının bekçiliğini yapar duruma gelmiştir. NATO standardizasyonuna uygun olması gerekçesiyle, Türkiye'ye kendi silahını kendinin yapma olanağı verilmemektedir. Hem de bu teknolojiye, bu ekonomiye sahip olduğumuz halde. Nitekim 1974 Kıbrıs olaylarında, ABD'nin askeri yardımı durdurması karşısında uçaklarımız havalanamamış, Ordu hemen hemen hareketsiz hale gelmiştir. Hatta bu konuda Kuvvet Komutanlarından biri Türkiye'deki tesislerden en fazla Amerika'nın, daha sonra NATO'nun, en az da Türkiye'nin faydalandığını açıklamış, «bu tesisler nükleer ve konvansiyonel savaşlar için ilk hedeftir ve Türkiye için tehlike teşkil etmektedir» demiştir.

Bu arada acı bir gerçeğide belirtmekte yarar var: NATO üyesi olduğumuz için, içerdeki yıkıcı (!) hareketlere karşı ABD'ye müdahale hakkı tanıyan bir anlaşma yürürlüktedir. Yani bir sol tehlike (!) karşısında NATO kuvvetleri içişlerimize müdahale edebileceklerdir. Bu müdahalenin gerçek amacı, Türkiye'de anti-Amerikan bir yönetimin işbaşına gelmesini önlemektir.

TEK KURTULUŞ YOLU BAĞIMSIZ TÜRKİYE SOSYALİZMİ

Görüldüğü gibi yıllardır, ulusça Amerika'nın ve uluslararası tekelci sermayenin çıkarlarına hizmet ediyoruz. Bunlarla ortak bir avuç yerli işbirlikçiye çalışıyoruz. Bu durumda ne Türkiye geri bırakılmışlıktan kurtulabilir, ne de emekçi halkımız insanca yaşama olanağına kavuşabilir. Geri bırakılmış toplumlar için kurtuluş, emperyalizme karşı savaşmaktır; kapitalist ilişkilerin boyunduruğundan kurtulmak, sosyalizme yönelmektir. Bunun yolu tam bağımsızlıktan geçer. Tam bağımsız olabilmek için de, süper devletlerin önderliğindeki tüm siyasal, ekonomik, kültürel bütünleşmeyi amaçlayan sözleşmelere; askeri ittifak ve bloklara, özellikle başımızın belası NATO'ya karşı çıkmak gerekir.

ERBAKAN «AYETULLAH» mı?

SON ZAMANLARDA TÜRKİYE KAMUOYUNDA, İRAN DEVRİMİ VE HUMEYNİ İLE MSP VE ERBAKAN ARASINDA BİRTAKIM BENZETMELER YAPILMAKTA, DAHASI, ERBAKAN'A «AYETULLAH» SIFATI YAKIŞTIRILMAKTADIR.

İRAN DEVRİMİ VE HUMEYNİ HAKKINDA BİZZAT İRAN'A GİDEREK İNCELEMELER YAPMIŞ OLAN CUMHURİYET GAZETESİ MUHABİRİ CENGİZ ÇANDAR'IN, BU KONUDA GAZETEMİZ İÇİN YAZDIĞI BİR YORUMU SUNUYORUZ.

Türkiye'de AP azınlık hükümetinin kurulmasından bugüne dek giderek ağırlaşan siyasal ve ekonomik bunalım ve bunun karşısında ana muhalefet partisi CHP'nin etkisiz muhalefetine karşılık MSP'nin enerjik muhalefeti bu partiyi ve Genel Başkanı Necmettin Erbakan'ı siyasal yaşamımızda birdenbire ön plâna çıkardı.

MSP ve Erbakan'ın bu konumuna yardımcı olan bir başka nokta da, söz konusu partinin AP azınlık hükümetinin destekçilerinden biri olması ve AP'nin iktidardaki varlığının bu partinin desteğine bağımlı bulunmasıydı.

MSP'nin giderek artan muhalefetiyle birlikte desteğinin de çekilmesi bir an meselesi haline geldi ve sonuç olarak hem destek çekildi ve hem de Erbakan siyasal yaşamımızda özel bir önem kazandı.

Erbakan'ı ve partisini eskisine oranla daha ciddiye aldıran bir başka dikkate değer nokta, 1979'da dünyanın en zorba rejimlerinden birini yıkarak zafer kazanan komşu İran'da bir İslâm Cumhuriyeti'nin kurulmuş olmasıydı. Hemen yanıbaşımızdaki bu gelişmelere paralel olarak MSP'nin günlük politikada daha aktif bir rol oynamaya başlaması da kimi zihinlerde İran-MSP; Humeyni-Erbakan karşılaştırmalarının yapılmasına yol açtı. Erbakan'ın ve MSP'nin, AP azınlık hükümetinin kuruluşundan bu yana her yalpalaması İslâm'ın, İran'ın ve İran Devrimi'nin lideri Humeynî'nin aleyhine de olumsuz puanlar olarak yazılmaya başlandı.

Bu olgu, zorunlu olarak, İran Islam Devrimi ile MSP, İmam Humeyni ile Erbakan arasında gerçekçi bir değerlendirmenin yapılmasını gerekli kılmaktadır.

Bu değerlendirmeye öncelikle iki lider ve iki pratik arasında benzeşmeyen özelliklerin saptanmasıyla başlamakta yarar vardır. Aslında, iki lider ve iki pratik arasında benzeşen bazı sözcüklerin ötesinde hemen hemen hiçbir şey de bulunmamaktadır.

Birinci ve temel ayrılık noktası iki liderin kişilikleri ve siyasal tutumlarıyla ilgilidir. İmam Humeynî, ilkelerine katı bir biçimde bağlı olmakla ve bu ilkeler söz konusu olduğunda lûgatında «uzlaşma» kavramını silmekle ün yapmıştır. Erbakan ise tam tersi bir özelliğe sahiptir. MSP liderini siyasal yaşamımızda renkli yapan özelliklerinden biri, herkesle ve herhangi bir şart altında ittifaklara girebilecek «esnekliğe» sahip olmasıdır.

İkinci özellik iki liderin kökenleriyle ilgilidir. Humeynî, on yıllardır boyun eğmez bir mücadele adamı olarak tanınmaktadır. Daha 1963 yılında 10 bin kişinin yaşamını yitirdiği bir büyük halk ayaklanmasının lideri olarak ismini duyurmuştu. Bu ayaklanmanın ardından sürgüne gönderilmiş ve devrimci iradesinden hiçbir şey yitirmeden 15 yıl sürgünde yaşamış, saygınlığını pekiştirmişti.

Necmettin Erbakan ise herkesin bildiği gibi İTÜ öğretim üyeliğinden sermaye bağlantılarına, sermaye bağlantılarından Odalar Birliği başkanlığına atlamış ve sermaye içi ihtilaflar nedeniyle Demirel ile çatışmış ve siyasal yaşama atılmıştı. Siyasal yaşama geçişinden sonra TBMM'nin kulislerinde ince manevralar ve kulislerde kâh iktidarda, kâh muhalefette siyaset yapmıştı.

Bir başka nokta iki siyasal figürün ekonomik felsefeleriyle ilgilidir. İmam Humeynî, dünyayı geçici ve dolayısıyla dünya egemenliğini esasta Allah'ın egemenliği olarak gören bir İslamî anlayışa sahiptir. Bunun sonucu olarak da, dünyanın mülkiyetinin Allah'ta bulunduğuna inanmakta ve bir kısım insanların diğer insanlar üzerine imtiyazlı bulunmalarını sağlayan özel mülkiyeti ilâhî adalete aykırı kabul etmektedir. Bu nedenle de özel mülkiyete karşıdır ve bir çeşit sınıfsız toplum anlayışından yanadır.

Oysa, Necmettin Erbakan, hernekadar tekelci sermaye ve özellikle Batı sermayesiyle çelişkileri bulunsa da, esas olarak, özde, özel mülkiyetin savunucusudur.

Humeynî, ezilen yoksul yığınların siyasal temsilcisi olarak sivrilmiştir. Erbakan ise bir yamalı bohçayı andırırcasına karışık çıkarların ve düşünce akımlarının, çeşitli İslamî tarikatlerin yer aldığı bir piramitin genel başkanı, ekonomik planda ise Batı ve işbirlikçisi sermayeden zarar gören mülk sahiplerinin geleneksel Anadolu küçük burjuvazisinin, esnaflarının, kimi yerde aşiret reislerinin hatta ağaların siyasal temsilcisi yada bütün bu çıkarların «siyasal dengeleyicisi» olarak politikada yerini almıştır.

Humeynî için emperyalizm bir «şeytan»dır. Onunla mücadele etmek, savaşmak, onu tanımamak adeta bir Tanrısal yükümlülüktür. Humeynî için hangi gerekçeyle olursa olsun, Şah ve yakınlarının rejimine destek olmak düşünülemez bile. Oysa Erbakan, türlü gerekçelerin altında Amerika emperyalizminin yerli işbirlikçilerinin siyasal örgütleriyle, bu arada AP'yle tüm çelişkilerine rağmen zaman zaman ittifaklar kurabilmektedir.

İki lider arasında hiçbir esaslı benzerlik yoktur. Tabiatıyla bu liderliklerini yaptığı İran İslâm Cumhuriyeti ile MSP için de geçerlidir.

Humeynî, geniş ve kapsayıcı bir dünya görüşü ve inanç sistemi olan İslâm'ın devrimci kanadının simgesidir. Erbakan ise çok sayıda örneği bulunan klâsik bir İslâmcı tiptir. Yani, yer yer emperyalizmle ve yerli ortaklarıyla çelişen yer yer uzlaşan kesimin bir prototipi.

Bütün bunlara rağmen, MSP ve Erbakan hakkında kara bir tablo çizmek de gerçekçi değildir. Türkiye ile İan'daki İslâmın tarih içinde oynadıkları farklı roller (ilkinde halifelik nedeniyle baskıcı devletin resmî ideolojisi olmasına karşılık ikincisinde her zaman kurulu düzene karşı toplumsal muhalefetin başını çekmesi) iki ülkenin İslâmcı güçleri arasında bugüne dek uzanan farklara kaynaklık etmektedir. Ancak, İran'da İslâm'ın devrimci bir biçimde belirişi ve bunun tüm bölgeyi —ki İslâm ülkelerinden oluşmaktadır— etkileme özelliği kuşkusuz kendisini Türkiye'deki İslâmcı harekette ve kaçınılmaz olarak MSP'de de göstermektedir. İslâm'ın çağdaş ve devrimci biçimde yeniden ve bu bölgenin gereksinmelerine ve yapısına göre yeniden yorumlanması ülkemizdeki İslâmcı harekete de eskisinde rastlanmayan yeni bir çehre kazandırmakta ve bu belli ölçülerde MSP'de ve hatta Erbakan'da yansımaktadır.

Erbakan olgusunun bir yüzü de budur.

HUMEYNÎ İÇİN EMPERYALİZM BİR 'ŞEYTAN'DIR. ONUNLA MÜCADELE ETMEK, SAVAŞMAK, ONU TANIMAMAK ÂDETA TANRISAL BİR YÜKÜMLÜLÜKTÜR. HUMEYNÎ İÇİN HANGİ GEREKÇEYLE OLURSA OLSUN, ŞAH VE YAKINLARININ REJİMİNE DESTEK OLMAK DÜŞÜNÜLEMEZ BİLE. OYSA ERBAKAN, TÜRLÜ GEREKÇELERİN ALTINDA, AMERİKAN EMPERYALİZMİNİN YERLİ İŞBİRLİKÇİLERİNİN SİYASAL ÖRGÜTLERİYLE, BU ARADA AP İLE TÜM ÇELİŞKİLERİNE RAĞMEN ZAMAN ZAMAN İTTİFAKLAR KURABİLMEKTEDİR.

sosyalist DEVRİM

Sahibi: SDP adına Genel Başkan CENAN BIÇAKÇI

Sorumlu Yazı İşleri Müdürü: UĞUR CANKOÇAK

Yayın Yönetmeni: AYDIN KÖYMEN

Yönetim ve Yazışma Adresi: Sümer Sokak No. 9/9 Yenişehir - ANKARA

Abone Koşulları: Yıllık, 100 TL. - 6 Aylık, 50 TL.

Abone Bedellerinin Posta Çeki: 120677 No.'ya yatırılması

Telefon: 29 10 42, ANKARA

Dizgi - Baskı: Osmanlı Matbaası, Cağaloğlu - İSTANBUL